

(47 St.), og E. H. S. Jensen (45 St.). (Mørk 41 St., Sørensen 28 St., R. Petersen 28 St. og Lorenzen 18 St.).

Man gik derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af Udkaft til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien samt Indførelse af Nævninger i Misgjerningsfager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser.

(Lovudkastet findes i Anhang A Sp. 459 ff.)

S. Sags: Jeg troer, at jeg udtaler en almindelig udbredt Følelse, naar jeg siger, at den høitæredede Justitsminister ved at forelægge dette Lovudkast allerede i denne Session har vist en høi Grad af Loyaltitet ligeoverfor Folkethinget, idet han har indfriet sit Løfte endogsaa tidligere, end han havde tilfagt. Men ikke blot er denne Sag fremmet med en stor Hurtighed, den er tillige behandlet med en høi Grad af Dygtighed og Samvittighedsfuldhed, og en Frisindethed gaaer igjennem det hele Udkaft i Samklang med den Betænkning, som Folkethinget afgav forrige Aar, saa at vi taknemmelige maae modtage dette Arbejde fra Ministeren. Jeg ønsker, netop strax at udtale dette, fordi det naturligt bliver min Lov for nemmelig at fremdrage de Sider af Lovforslaget, som jeg ikke ganske kan samstemme med — flere Punkter, som jeg endogsaa lægger stor Vægt paa, maae blive forandrede; netop fordi jeg kommer til at fremdrage saadanne Punkter, maae mine første Ord være, at jeg i det Hele taget anerkjender den Maade, hvorpaa Opgaven er løst. Saaledes som denne Sag stiller sig, hvor der er Spørgsmaal om at indfri et Løfte i Grundloven, var der i mine Tanker tre Veie at gaae for at løse Opgaven. Den ene Veie, man kunde følge, var den: at vedtage en Lov om Nævningers Indførelse uden forud at foretage alle de forberedende Skridt, der stode i naturlig Forbindelse med Indførelsen af Nævninger, men som dog ikke vare en absolut nødvendig Betingelse derfor. Den anden Veie var den: at foretage alle disse forberedende Skridt uden overhovedet at røre

ved Nævningeloven, altsaa at klare Grunden fuldstændig og først da behandle selve Loven om Nævningers Indførelse. Endelig var den tredje Veie den: at vedtage en Lov om Nævningers Indførelse, give bestemte Tilfagn om, at de Forhold, som stode i Forbindelse med denne Lov, vilde blive ordnede inden en vis begrænset Tid, og tillige sætte en Bestemmelse ind i Loven om, at den ikke traadte i Kraft førend efter flere Aars Forløb, naar saaledes disse Forhold kunne være ordnede. Det er den sidste Veie, der er fulgt af Regjeringen, hvorimod jeg havde troet at burde følge den første; den mellemste Veie havde, jeg skal sige det ganske ligefrem, i mine Tanker været den hensigtsmæssigste, der som man strax, efterat Grundloven var givet, havde lagt Haand paa Bærket, foretaget alle de forberedende Skridt og vakt den uroffelige Tro hos Befolkningen, at det var Alvor snart at indføre Nævninger. Saaledes som Sagen var stillet, troer jeg, man vil finde, at jeg som Folkethingetsmand maatte vælge den første, ligesom jeg fuldkommen billiger, at Regjeringen fra sit Standpunkt maatte vælge den sidste Veie. Jeg skal ikke strides, om det er for lang Tid, der fordrer for at foretage de forberedende Skridt, om den kunde forkortes, eller om man ialtfald maatte sætte: „senest i 1868“, thi det er et underordnet Spørgsmaal, som senere kan tages under Overveielse. Det er jo klart, at den Fremgangsmaade, der er valgt af Regjeringen, idet vi følge den Veie at vedtage Nævningeloven, forudsættende, at Overformhinderi væsenet, Lægsvæsenet og Politivæsenet skal udskilles fra Underdommerne, og større Kredse indføres for disse, ligesom Politivæsenets Ordning sættes i Forbindelse med selve disse Retskredse, medfører, at vi tage Beslutning uden sikker at vide, om en fremtidig Regjering og fremtidige Rigsdage ville opfylde det Haab, som vi lægge for Dagen ved at vedtage en Lov under disse Forudsætninger; det staaer ikke i vor Haand at fremtvinge disse Resultater, og paa den Maade kunde det synes saare betænkeligt at vedtage Loven under disse Forudsætninger. Smidlerlid troer jeg, at denne Veie, som Sagen nu staaer, den eneste rette; jeg feer ikke Andet, end at naar vi have vedtaget denne Lov, saa vil der hvile et saadant moralsk